

1953

Ik zie licht, zonder te weten nog  
of toch?

1954

Ik sta in een box geplaat op de ommuurde binnenplaats van een oude schapenschuur en ik ruik stof,  
knijp oogjes dicht tegen fel zonlicht en hoor cigalen zirre zirre zingen, waarschijnlijk zeker, maar ik her-  
inner me dit niet, of nee.. niet meer.

1957

Ik ruik thym en weet hoe het eruit ziet. Laurier, een gebroken blaadje in m'n moeders hand, ruik maar!  
Die gaan in de soep. We lopen het dal in achter het huis, met verf in een oud houten kistje, een teken-  
plank en papier. Ik glij naar beneden op de gladde steen als glijbaan. Gympies met gaten,  
broek met gaten, pleisters op de knieën. Mijn moeder is stil, zit te loeren als een roofdier, en tekent.  
Ik knijp m'n ogen dicht, voel het intense licht, zie de contouren van de berg op mijn netvlies.  
mijn eerste herinneringen naar daar, en hoe we er kwamen.  
Reis door de nacht met een  
fonkelende sterrenpracht,  
een heldere maan die ik rechts door het raampje op schoot bij mijn moeder, steeds met mij mee zie gaan,  
op weg naar die leuke bomen die niet hier zijn maar onlosmakelijk met daar verbonden. Zwiepend in de  
mistral, nog net afstekend tegen een diepdonkerblauwe hemel. Hemelse cypressen.

1959

Mijn vingers verdwijnen in het ruige landschap van m'n vaders grote hand. Veilig en vertrouwd.  
Z'n Rolleiflex zoals altijd bungelend op zijn buik om ons leven vast te leggen.  
Het is warm, we gaan op reis, een klein stukje maar, naar Les Baux;  
Hij vertelt, hier komt de bauxiet vandaan, daar maken ze aluminium van voor vliegtuigen  
zodat die heel sterk en toch licht zijn en veel mensen aan boord mee kunnen nemen om ver te reizen.

Geef mij maar de auto van mijn vader.  
Ik steek m'n hand uit het autoraam en vlieg van hoog naar laag,  
voel de luchtdruk en de wind blaast me koelte toe.

We stappen uit bij een groot gapend gat, een witte wond in de rots,  
rechthoekig en gigantisch.  
Onder ons rijden miniatuur vrachtwagens met enorme blokken kalksteen. Mijn vader legt uit.

We dalen af naar de onderwereld waar de vrachtwagens alras groter worden en zoeken een steen van 1,5  
x 2,5 meter en 'n halve meter dik en vinden een reuze blok met schelpjes erin.  
Dagen later wordt hij afgeleverd met een vrachtwagentje, onze tuintafel in wording.  
Ik mag één kant van de 2 meter lange kalksteenzaak vasthouden en zagen.

1959

Op de binnenplaats staat stoer de tafel, een enorm blok op 2 gemetselde zuilen en waarschijnlijk nu nog steeds. Vaak schaafden we onze knieën open bij het aanschuiven. Hij werd goed gebruikt in de halfschaduw van de kersenboom door veel familieleden, allerhande artiesten, poëten, dansende buurmeisjes, grappenmakers en andere levensgenieters. Een waar theater waar iedere dag een ander schouwspel speelde. De schuur werd langzaam huis. Op de binnenplaats een eeuwenoude put voor drinkwater met de stenen bak waar we wasten, afwasten en gewassen werden.

De jaren verstrijken.

1967

Paasvakantie. Ik ben erelid van de Dalton Gulch, een westerndorpje achter ons huis gebouwd voor een film. Als het stil is 's avonds na de bouw sluipen we er met z'n allen rond samen met mijn moeder als indiaan. Een roze tipi steekt fel af tegen de intens blauwe lucht.

In ruil voor werk - alle 14 paarden naar de bron brengen, stallen schoonmaken, voeren en zadels poetsen - krijg ik voor 2 weken een 'eigen' paard. Na de middag ben ik klaar en vertrek met proviand als een echte ontdekkingsreiziger de Alpillles in, nu verder van huis.

Ik stap af van Whitenose en ruik, voel, hoor en zie de Provence zoals ik als kind deed.

Nu als puber voel ik mij de koningin van de Alpillles,

Mijn paard en ik eten 'n stuk brood.

Onder ons de steengroeve.

Kleurrijke en gelukkige jaren vliegen voorbij, steeds weer terugkerend naar de mas en de Alpillles, als stabiele thuishaven in de woelige zee van ons leven, in al zijn wildheid, drukte, bood hij ons een weelde aan plezier en spelen, schoonheid, troost en rust, tussen alle nederlandse verhuizingen door.

De Alpillles veranderen door de jaren heen van uiterlijk na bosbranden en bouw van villa's maar het licht op de bergen en de geuren lokken.

Het karakter van de bergen blijft, evenals het verlangen om er steeds terug te keren.

2007

Ik stop voor de grote vierkante poort in de berg, mijn neefje Roan aan de hand.

Doe even m'n ogen dicht, l'histoire se répète.. buiten zinderende hitte en het zirre zirre van de zingende cygalen om ons heen.

We gaan naar binnen en worden overdonderd door een hallucinerende wereld vol kleur, muziek en beeld in de buik van de berg. De worsteling van de impressionisten met verf en penseel om de juiste lichtinval te krijgen vliegt metershoog voorbij. Dansende lichtjes op de vloer, het kleurenpalet van van Gogh. Iedereen wordt ondergedompeld in deze kleurenweelde.

Roan staat stil

in contemplatie, wachtend op het volgende beeld wat voorbij zal komen en het zwarte vlak zal inkleuren.

Bevoren op mijn netvlies staat hij daar met zijn waterflesje en ik besluit hem tot mijn eerste prooi te maken.

Wat volgt is een serie variaties op een thema, geboortes van een nieuwe geschiedenis, jaarlijks nieuwe kansen om af en toe in de buik van de Alpillles rond te dwalen, in het koele duister.

De belichaming van mijn heerlijke jaren in het zuiden. De tijd maakt plaats voor heimwee en nieuw verlangen.

Kleurrijk ondergronds.

Quinta, 9 november 2019